

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 2178/2019
05.09.2019.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Радомира Кокотовића, председника већа, Љиљане Митић Поповић и Гордане Тошић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог Саобраћајног предузећа "АА", ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби тужиље, изјављеној на пресуду Основног суда у Смедереву П1.64/17 од 28.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Смедереву П1.64/17 од 28.02.2019.године, а жалба тужиље **ОДБИЈА**, као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1.64/17 од 28.02.2019.године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев, којим је тужилца тражила да се поништи решење туженог бр.1473-1 од 14.11.2016.године, којим је тужилци отказан уговор о раду, те да се обавезе тужени да тужилцу врати на рад и надокнади јој трошкове поступка у целини, као неоснован. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужилца, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног

права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП-а („Службени гласник РС” бр.72/11...55/14), Апелациони суд у Београду је нашао:

Жалба тужиље је неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка, прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, ни друге повреде одредаба парничног поступка, које би биле битне.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, произлази да је тужиља била у радном односу код туженог, по основу Уговора о раду бр. М-1595 од 30.3.2015.године, на неодређено време, на пословима радника на рампи-капији, да је тужени донео одлуку 24.10.2016. године, којом се одобрава спровођење Програма решавања вишка запослених и истом је овлашћен генерални директор туженог да донесе одлуку о измени и допуни Правилника о организацији и систематизацији послова туженог, а која је донета 25.10.2016.године. Предлог програма решавања вишка запослених је донет 03.11.2016.године и упућен Националној служби за запошљавање, као и репрезентативним синдикатима код послодавца, ради давања мишљења. Национална служба за запошљавање је доставила туженом мишљење, у ком је између осталог наведено да за аа нема радних места која би се могла понудити радницима који су предвиђени као технолошки вишак. Програмом за решавање вишка запослених од 09.11.2016.године, између осталог, наведено је да је Уговором о пружању безбедносних услуга бр.9149 од 11.08.2016.године, закљученим између туженог и “АА1”, целокупан посао обезбеђења (заштита лица у објекту, запослених и посетилаца, заштита објеката и имовине, чување пословних и безбедносних информација, патрола и контрола), од стране туженог, поверен наведеној фирми, почев од 11.08.2018.године, те да је на наведени начин дошло до престанка потребе запослених код туженог, који су обављали наведене послове и то између осталог у оквиру "АА" аа, радника на пословима радник на рампи-капији. У решењу о отказу уговора о раду од 14.11.2016. године, наведено је да је тужиљи отказан уговор о раду, јер је услед организационих промена престала потреба за обављањем послова на којима је тужиља била распоређена, да јој радни однос престаје са 14.11.2016. године, те да јој је пре отказа уговора о раду исплаћена отпремнина у износу од 185.728,13 динара. У образложењу оспореног решења је наведено да су Одлуком о измени и допуни правилника о организацији и систематизацији послова избрисани послови радника на рампи-капији, које је тужиља обављала, да тужени тужиљи није могао да обезбеди други посао који одговара њеној стручној спреми, нити преквалификацију за обављање других послова.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, да је тужени оспорено

решење донео у складу са одредбама Закона о раду, односно да је процедуру утврђивања вишка запослених спровео у складу са одредбама члана 153-158 Закона о раду, да је ангажовањем агенције “АА1” тужени извршио рационализацију послова, те да поверавање вођења послова не представља запошљавање нових радника, у смислу кршења одредбе о забрани запошљавања нових лица, као и да на законитост решења о отказу не утиче то што је тужиља често ишла на испомоћ у ликвидатуру и обављала и те послове по налогу руководиоца, првостепени суд је закључио да је тужилји законито отказан уговор о раду, сходно одредби члана 179 став 5 тачка 1 Закона о раду, због чега је донео одлуку као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 179 став 5 тачка 1 Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05...75/14), прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Одредбом члана 153 став 1 тачка 2 Закона о раду, прописано је да је послодавац дужан да донесе програм решавања вишка запослених, ако утврди да ће због технолошких, економских или организационих промена у оквиру периода од 30 дана доћи до престанка потребе за радом запослених на неодређено време, и то за најмање 10 % запослених код послодавца који има у радном односу најмање 100, а највише 300 запослених на неодређено време.

Одредбом члана 154 истог закона је прописано да је послодавац дужан да пре доношења програма, у сарадњи са репрезентативним синдикатом код послодавца и републичком организацијом надлежном за запошљавање, предузме одговарајуће мере за ново запошљавање вишка запослених.

Поштујући наведене норме, а код чињеница утврђених у првостепеном поступку да је тужени донео одлуку 24.10.2016.године, којом се одобрава спровођење поступка решавања вишка запослених, као и Одлуку о измени Правилника о организацији и систематизацији послова туженог од 25.10.2016. године, да је Предлог програма решавања вишка запослених донет 03.11.2016. године и упућен Националној служби за запошљавање и репрезентативним синдикатима код послодавца, ради давања мишљења, да је након тога донет Програм за решавање вишка запослених 09.11.2016.године, те утврђен престанак потребе за радним местом на коме је тужиља радила, а из разлога што је за обављање ових послова ангажована агенција “АА1”, правилан је закључак првостепеног суда да је решење о отказу уговора о раду тужилји законито.

Како је већ образложено, а супротно наводима жалбе тужиље, тужени

закључењем уговора са Агенцијом “АА1”, није запослио друго лице за обављање послова радног места тужиље, које је укинута, већ је спровео организационе промене ради рационализације и уштеда у обављању одређених послова, а имајући у виду став Врховног касационог суда изражен у пресуди Рев2 2031/2015 од 13.04.2016. године.

Истицање тужиље током поступка, као и у жалби да је тужиља у периоду од годину и по дана пре престанка радног односа била уствари распоређена на радном месту ликвидатора, те да је на том радном месту постојала потреба и даље, је без утицаја. Ово из разлога што тужиља јесте често по налогу обављала послове ликвидатора као испомоћ, али их није обављала као једине послове, како тврди, а што произлази из распореда рада радника на капијама по месецима. Такође, новим правилником о систематизацији није повећан број извршилаца за радно место ликвидатор, у ком случају би тужени могао евентуално да распореди неког радника или тужиљу на то радно место, а што произлази из исказа сведока Мирослава Танасковића.

Без значаја је навод жалбе тужиље да тужени није испоштовао законску регулативу у смислу понуде тужиљи да се преквалификује или упути код другог послодавца или другу меру коју закон прописује, с обзиром да је Национална служба за запошљавање доставила мишљење туженом на предлог програма за решавање вишка запослених и у истом навела да за Смедерево нема радних места која би се могла понудити радницима који су предвиђени као технолошки вишак, а тужиља до окончања поступка пред првостепеним судом није пружила доказе да је код туженог постојала могућност преквалификације, доквалификације или примене других мера на које се у жалби позива.

При доношењу одлуке, цењени су и сви остали наводи жалбе, али је овај суд нашао да ни они нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој парници.

Код изложеног, правилна је и негативна одлука по захтеву тужиље за враћање на рад, с обзиром да одлука у том делу зависи од одлуке по захтеву за поништај оспореног решења.

Потврђене су и одлуке о трошковима парничног поступка, садржане у делу става првог и ставу другом изреке ожалбене пресуде, јер су донете правилном применом одредаба члана 153 став 1 и 154 Закона о парничном поступку.

Како тужиља није успела у поступку по жалби, то нема право на накнаду трошкова насталих у поступку поводом тог правног лека, па је применом одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Из изнетих разлога, овај суд је применом одредби члана 390 и 165 став 1

Закона о парничном поступку (“ Службени гласник РС” бр.72/11...55/14),
одлучио као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Радомир Кокотовић с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић